

ВЕЛИКА СРБИЈА



СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОО СРС СОМБОР

БЕОГРАД, 25. МАЈ 1996.
БРОЈ 107, ГОДИНА VII

Отаџбини са поносом

У суботу, 18. 05. 1996. године у Београду у Дому Синдиката, одржан је Четврти Отаџбински Конгрес СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

Уз присуство 637 делегата и преко 1.000 гостију из свих крајева наше Отаџбине (источно и западно од Дрине, са југа и севера Србије, својим доласком су потврдили да радикали не признају границе, сем једне – Велике Србије).

Присуство и учешће страних делегација: Либерално – демократске партије Русије, Националног фронта Француске, Демократске – националне странке Мађарске, као и гости из Србије – ДСС, Госпoде Батића и Петровића, увеличали су Конгрес и дали му и међународни значај.

Изасланици Божијих и Патријарха Господина Павла – свештеници СПЦ–а, благосиљали су учеснике Конгреса и уз Божје речи из Светог Писма, за разум и праштање, али у исто време, за веру своју, Православну, уз поруку да не одустајемо од тешке борбе за правду и свој народ, те пожелели, успешан рад Конгресу.

После интонирања наше химне, (Боже правде) ... председник странке, Др. Војислав Шешељ, отворио је IV Конгрес, Српске Радикалне Странке.

Након избора радног председништва и других комисија Конгреса, отпочео је рад:

– усвајање Статута и Програма СРС;

– извештај о раду странке, између два конгреса;

– дискусије на тему рада одбора и округа СРС;

– избор председника и подпредседника СРС, и

– избор чланова Централне Отаџбинске Управе.

У свом реферату (као и увек, усмено али речима у слику претворено) председник странке, Др. Војислав Шешељ је присутнима на Конгресу изнео голготу српских радикала између два конгреса, преносимо делове из његовог говора:

"Пораз морамо заменити победом, изгубили смо готово целу РСК, трећину РС и Српску Македонију" и затим посебно је нагласио, "На изборима ћемо

потући СРС и коалицију СПО и ДС"... "СПО је америчка агентура у Србији, која је две године подржавала Милошевића, док је продавао српске земље. Сада хоће да га руши. И ми хоћемо да рушимо Милошевића, али нећемо дозволити да америчке слуге владају Србијом... издајнике српства препознајемо по томе, што их запад помаже". Говорећи о слабостима режима и издаји од истих, додао је: "Оно најбоље, што је српска мајка родила, желе да испоруче Хагу... "ЈУЛ–и је рак рана, која нагриза здраво ткиво српског народа... и ЈУЛ и СРС, изумреће обоје..."

Подршке и речи делегата Русије и Француске, као и смисао тих речи, потврдили су да Српска радикална странка не само да није усамљена, него су у своме реферату потврдили да су уз нас па и то, да ће ускоро свет схватити, да комунизам уопште, а посебно овај у одори СРС–а и ЈУЛ–а, биће само пролазна тешка болест, коју ћемо ми радикали, уз помоћ својих пријатеља, излечити.

Дискусијом делегата из Црне Горе, РС, РСК, са Косова, из Војводине, из целе Србије, само је још једна потврда, колико су радикали јаки–вером и љубављу и истином, којом се служимо. Срушићемо црне сабласти надвијене

над нашом Отаџбином–тако нам Бог могао, порука је са Конгреса!

Великом већином гласова, са листе кандидата за председника Српске радикалне странке, поново је изабран, Др. Војислав Шешељ (од 637 делегата гласало је 514 за њега).

Великом већином гласова са листе кандидата за под председника Српске радикалне странке (од 637 кандидата добио је 512 гласова) изабран је поново Томислав Николић.

Захваљујући се на поверењу, и новом избору, председник странке Др. Војислав Шешељ, у завршној речи је позвао сво чланство да одмах крене на посао. Упознавајући народ са Програмом СРС, а путем јавних трибина, митинга, кроз страначке новине и на друге начине, народу се мора дати пуна подршка и понудити наш Програм, те тако потући комунисте на изборима.

Изабрана је Централна Отаџбинска Управа, на мандат од 4 године. Новоизабрани чланови (100) дали су свечану заклетву Светог Саве пред Богом те на тај начин и преузели обавезу коју Велика Србија и народ у њој, од њих очекује.

ОО СРС Сомбор



Прогнаници ви сте наши

Колика је безочност политике Милошевића, најбоље показује интервју Борислав Микелића, 20. 05. 1996. на радио Београду. Ћитајући или причајући напамет научену песмицу, о повратку Срба на западне просторе Хрватске, Микелић није изоставио да помене, како су некада житељи Баније и Кордуна били највреднији пољопривредни произвођачи. Како су сада та места пуста, ненастањена и да нема ко да настави са радом! За ову тренутну ситуацију, као и оне раније, крив је председник РС, Др. Караџић. Поштујући Дејтонски споразум, Милошевић је признао Хрватску државност, успостављена је веза аутопутем, гасоводом и енергетиком, а ускоро ће авионом и возом?! Нуде се пензије протеранима (и Милошевић даје пензије када му требају гласачи) а генерал Клаус је задужен за спровођење повратка око 40.000 породица, као и мирну интеграцију. Микелић је такође осудио смењивање Касагића, наглашавајући да је у Сабору Хрвата, изгласана аболиција за Барањце.

Браћо Срби не наседајте на „обећања“ кољача!!!

Све је у режији да се Милошевићева издаја умањи, да се враћањем реше „бриге“ о вама, да себи обезбеди и сачува место у СРЈ, у којој није пожељан, не само као председник, него као и човек, од око 70% народа. Прича о санкцијама бледи све више и не спомиње се, од Дејтона па наовамо. Нагли „процват“ привреде и пољопривреде, свакодневна научно – културна достигнућа, очито говоре да медијском терапијом треба створити између житеља СРЈ утисак, да прогнаници могу да се врате, јер је рат завршен, а да ми који остајемо на својим економски опљачканим домаћинствима (од стране режима), новим поретком и обећањима СПС-а и ЈУЛ-а за улазак у 21. век, решавамо све проблеме.

Лажи, којима смо изложени од стране „наше“ владајуће – режимске касте, нема краја и упорности. За ових пет година, Милошевић се није удостојио да каже ни једну реч охрабрења, свом народу. Те речи он нема, нити је може имати, јер, како би постао ИЗДАЈНИК?

Њега (Милошевића) не забрињава ни повратак стотине хиљада шиптара из Европе, на Косово, чему се чуди сав нормалан свет. Постало је очигледно, да се рецепт разбијања и улога коју има Милошевић, не разликује од оне, коју је имао Горбачов у Русији. И тамо су се одвојиле прозападњачке оријентисане, католичке републике, а када је нешто требало постићи „притиском“ активирана је Чеченија. Касније, сада у доба Јељцина, првобитно одвојене републике, „желе“ да се врате и наставе сарадњу са Русијом. То се исто дешава и са нама. После рата, сецесије Хрватске, Словеније, Босне и Македоније, сада, оптерећени са десетинама хиљада убијених, деце без родитеља, опљачкани, издани и повређени као људи, нуди нам свима заједно „почетак“ новог живота и напретка. Ако буде снага, које би се притисцима супротставиле, уместо Чеченије, ми имамо Косово и Војводину. Шиптари поодмавно пуцају на све што им се допадне. МУП

који сада више води бригу о својој безбедности, не нуди никакве гаранције сигурности. Сетимо се, где год је он био све смо територије и градове изгубили. То су снаге које су задужене за спровођење политике новог поретка, западњачких профитера и наших, домаћих ИЗДАЈНИКА.

Шта нас још очекује у догледно време, видећемо? Овако, покорни и смерни, окренути својим рачунима, пореским обавезама и стомаку, уз поклич „СВЕ ЗА МИР“, поубијаће они своје најпоштеније родољубе, сами ћемо подметнути главу на пањ, или браћу из РСК и РС, све у нади, да ће нас заобићи католичка – европско америчка – комунистичка АПОКАЛИПСА. То су четири јахача, само што ми имамо и петог.

Браћо из РС и РСК, ви немате коме да се вратите, сем да будете радна снага хрватима и муслиманима. Ни ми ништа боље овде не живимо од вас који сте све изгубили, захваљујући Милошевићу, који се декларирало као „наш“ председник. Заједно ћемо издржати све проблеме. Вашим повратком на поплаћена вам огњишта, извршила би се друга фаза расељавања Срба, који су овог тренутка концентрисани у СРЈ, и представљају снагу, не само физичку, него и умну, интелектуалну. То комунисти нису никада

волели. За њих је добар само онај, ко слепо спроводи њихове идеје. Ако СРЈ, жели континуитет СФРЈ, онда имате пуно право да останете овде, где јесте!

Вашим повратком, били сте слуге

ОБАВЕШТЕЊЕ СА КОНГРЕСА

Из општинског одбора, Српска радикалне странке Сомбор, Конгресу су присуствовали делегати: Славољуб Јовановић, Стеван Кесеић, Перица Јанковић, Здравко Абрамовић, Чворо Бранислав, и гости, Весић Миодраг и Милорад Ђурђевић.

Из Западно-Бачког округа, којем припада и Општина Сомбор, у Централну Отаџбинску Управу изабрани су:

- Перица Јанковић;
- Стеван Кесеић;
- Др. Станко Студен.

хрватским и муслиманским националиста. Треба им изградити разорену земљу.

ОО СРС Сомбор

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Број : 375/95
Дана 12.12.1995. године
Б Е О Г Р А Д

П О Т В Р Д А

Са којом се потврђује да је лице _____ било ангажована од стране Министарства унутрашњих послова Републике Србије на извршавање одређених послова и задатака у периоду од 1.09. до 13.12. 1995. године

Потврда се издаје на захтев именованог ради правдања одсуства са посла и у друге сврхе се не може користити



Овакве потврде су издаване „специјалцима“ за обављене „послове“ – износ новца није наведен као и опис посла!



И БИЋЕ СРПСКА

Постојање Срба у Барањи, датира још из 9. и 10. века. Документа и дипломе угарског краља Гезе II, из 12. века, спомињу четрфесетак општина у којима живе Срби. За одбрану јужне

Угарске, у 15. веку, Матија Корвин насељава 200 хиљада Срба, за одбрану Европе од Турака. Пописом становништва у Угарској – Барањи (1715 – 1720) од 94 села, у 69 је већински српски живаљ.

Тежњу државне правности, Срби у Барањи су остварили 1848. године стварањем ВОЈВОДИНЕ СРПСКЕ.

Версајским мировним уговором (25. 06. 1919), Сен – Жерменски мировни уговор (10. 09. 1919.) и Трианонским мировним уговором (4. 06. 1920.) допринели су, да је потезом Тројанци – Буджак – Батина, српска Барања добила своју територијалну величину од 1124 километра квадратна, у саставу Краљевине СХС.

За време Другог светског рата, Барања је остала саставни део српске земље, све до 28. августа 1946. године, када је Ђилас, заједно са Титом, самовољно, Барању доделио Хрватској.

Барањско питање је увек било постављено на релацији Срба и Мађара (у оквиру граница) а Барања никада није била Хрватска земља. Српска је била и граунтовно.

ПИСМО УПУЋЕНО МИЛОШЕВИЋУ ПРЕ ЗВАНИЧНЕ ИЗДАЈЕ

Поштовани господине Председниче,

Молимо Вас да не дозволите да Хрвати отму и овај последњи део српске земље на десној обали Дунава. Сада смо сви телом и душом сабијени из РСК на ово парче наше дедовине.

Посебно Барања никада није била део било које Хрватске, сем што је ПРИВРЕМЕНО предата 28. 08. 1946. од Ђиласове комисије Хрватској, ради бољих саобраћајних веза са Осиеком. Стари Барањци нам говоре: „На Збору грађана у Белом Манастиру, који је сазвала Ђиласова комисија (Политбироа ЦК КПЈ), присутни народ је клицајући Војводина, Војводина, напустио Збор демонстрирајући. Ђиласова комисија је са шесторицом комуниста: Иванчевић, Поповић, Барић, Златарић, Естерајхер и Максимовић, на затвореном састанку донела своју одлуку. Због страха од народног гнева, ПРИВРЕМЕНО!

Ми смо се отели од Мађара Трианонским уговором 1920. године и прикључили Војводини српској и с њом ушли у краљевину Срба, Хрвата и Словенаца – као саставни део Краљевине Србије.

Ни у Другом светском рату нисмо били у Ендехацији, него под Мађарима. Барања је своје односе разграничила са Мађарима и ни у једној историјској карти „велике“ и „мале“ Хрватске НЕМА БАРАЊЕ.

То је најтања карика хрватског експанзионизма према Истоку. Ми смо се 02. 07.

1991. године у вишестраначкој Скупштини општине Бели Манастир, када су гласали и Хадезеовци и Рачанови комунисти, определили за Југославију, у случају сецесије Хрватске и то једногласно: 114 за Југославију и 1 (један) против. Тиме смо званично поништили привремену Ђиласову одлуку.

Ако Хрватска дође у Барању, она је КАТАСТАРСКИ и у општинама Апатин и Сомбор! Наши славни преци, прота Стеван Михаљчић и Јован Цвијић су исто овако, у крајње неповољним условима, писали и штампали мале српске Барање и предали грађу великом дипломати Николи Пашићу, који је вратио већ изгубљену БАРАЊУ у састав отаџбине.

На Вама је, господине Председниче, једнако тежак задатак, за кога се исплати борити. Ми Вам уступамо наше мало стручно знање уз велику наду и жељу да сви скупа успемо!

Господине Милошевићу, примите наше најсрдачније поздраве и најискреније поштовање!

У Белом Манастиру,
26. октобра 1995.

проф. Никола Живковић
проф. кустос Петар Матић

ОДГОВОР ИЗДАЈНИКА ЈЕ
ПОЗНАТ.

Права навала Хрвата у Барању настала је 1945 – 1946. године Законском одредбом о имовини исељених са подручја НДХ, од 20. октобра 1941. г. којим се регучише положај имовине избеглих лица.

Министарство пољопривреде и шумарства, одел за аграрну реформу и колонизацију Хрватске, 1945. године у Војводину треба да исели 9.000 породица из Хрватске (углавном Хрвата) у простор насељен Србима и Шокцима. То је био почетак кроатизације. Изричито се захтевало да се у Барању насели 1.000 породица, Срем 600 породица, и Бачку 7.400 „бораца“ са породицама. Ово недвосмислено показује, да је Павелићеве колонисте од 1941 – 1945. требало населити у сомборско, вуковарско и шидско подручје. Насељавањем Барање само са Хрватима је покушај кроатизације Шокаца и намера да се Срби сведу на мањину у сопственој земљи.

За подручје Сомбора у Барањи, 1.000 породица би покрило батински срез, у селима: Брањина, Змајевац, Поповац; срез дарђански, села: Бели Манастир, Дарда, Јагодњак, Каранац, Петловац, Тврђавицу и Чеминац. У овим местима, пре Титове и Ђиласове колонизације, није било Хрвата. Тако је 1945. г. у Барању насељено 820 хрватских породица и 180 српских из Крајине. Овим насељавањем 1945. године, од стране хрватске комунистичке пресије, извршена је промена етничке структуре Барање, као и припрема, да се Барања 1946. године административно припоји Хрватској.

Ову административну егзекуцију Барање извршили су „другови“: Милован Ђилас, Вице Крстуловић и ЈЕРКО ЗЛАТАРИЋ – велики Хрват, председник сомборског округа.

Према сведочанствима, група удбаша у кожним капутима и на Велику Госпојину 1946. године, и формално, извршила административно припајање Барање Хрватској, без трунке демократије, самовољом и диктатуром.

Капитулацијом комунистичке идеологије, 1991. године правно се оснажила одлука Велике народне скупштине у Новом Саду, од 25. 11. 1918. г. да Барања поново буде тамо, где је била пре стварања Краљевине СХС.

Да би Српска Барања поново постала Хрватска, потрудиће се преко ДЕЈТОНСКОГ СПОРАЗУМА, ИЗДАЈНИК МИЛОШЕВИЋ, ПРЕДСЕДНИК СР!

Историја Срба у Барањи – извод
ОО СРС – Сомбор

„БРАЋО, УЗДИГНУТЕ ГЛАВЕ“

За мекушце и бескичмењаке овај свет је идеалан, добро пливају у свим водама. Прилагодљиви су! За разлику од Вука, мењају и длаку и ћуд. Са таквима, нити нам може, нити ће нам бити боље. Зато браћо дигните главе! Извадите их из песка, јер тамо нити видите, нити чују, нити Вам за шта служе. Не бојте се силе. нам наметнуте, јер страхови доносе поразе. Ископајте своје достојанство, своје Ја, из дубина тамних у које их похранисте због силецијског понашања оних који су изабрани од Вас самих да вам донесу добро. Од добра ништа! Туга и јад су се надвили над животне путеве како нас самих, тако и деце нам рођене у којој налазимо мотив и смисао живота. Препуштени стихији нигде нећемо стићи, до у пораз сопствених личности. Биће нас стид самих себе, јер празном кашиком самозадовољни децу водимо у будућност. Има ли је? Рођена деца ће да нас замрзе када одрасту и схвате да нисмо истрајали у борби за њихово добро а дозволили смо својим ћутањем да се појединци богате, завлачећи бесавесни упрљане руке у већ празне народне цепове да би незасити већ отетим пунили препуне сефове. На све стране мито, корупција. Прећуткивањем део људи са власти мирно посматра пропаст сопственог народа за рад личног интереса. На све стране харач, отимачина. Након исплате разно-разних рачуна већини нас ни за корицу црног хлеба и шољу млека не остане. На СПС – овизији мед и млеко, а у стварности чемер и јад, свакодневно све тужнија слика живота. „Да ли нам то неко намерно Нацију сахрањује?“

Шта човек да уради да Вас пробуди, да схватите колико сте пута обманути, преварени, изиграни. Зар ће те због наметнутог страха посрамљени, доживотно носити Магареће уши. Сетите се цртаћа, ако је јунак једном намагарчен, то себи други пут неће дозволити. „Власт мрзи заблуде али воли заблуделе“.

За ових неколико мрачних година доживели смо националну срамоту незабележену у историји Срба од њиховог постанка до данас. Да се не би поновило апелујемо на Вас речима: „Волите браћу своју и Отаџбину своју као што волите себе самог, јер не траје љубав у срцу човека који затвара своје очи пред страдањима браће своје“. „Ако неко разда своје имање туђинцима, не мараћи за своје блиске, неприродно је, развратно, неморално и неопростиво, јер за браћу смо дужни полагасти душе“.

„Браћо наша не желимо да се спасимо без Вас.“

На крају да кажемо само још нешто: Основни принцип Хришћанске етике на истину гласи: тражи, откривај и саопштавај истину, уколико преко ње служиш своје ближњем и Отаџбини! Ми ћемо Вам откривати истину у оној мери у којој ћете моћи да је разумете, понесете и искористите.

„Отварајмо руке своје, браћи својој, невољницима и сиромасима својом у земљи својој.“

„Кад видиш брата својега у невољи не затварај срце своје од њега.“

ОО СРС Апатин
Петар Адамовић

НАРЕДБА

НАЧЕЛНИКА ШТАБА ВРХОВНЕ КОМАНДЕ

за 23. новембар 1944. године

У својој новој држави сваки Србин имаће иста права и дужности ма одакле он био, и према свом раду српски му народ неће заборавити дати дужну награду.

Пуних пет стотина година српски народ је давао стотину хиљада својих најбољих синова за своју слободу и јединство. Ово је циљ и „верују“ Равногорског покрета.

Приметио сам да има, нажалост, но срећом мали број, који не мисле овако. То су они овалцати којима је на срцу сепаратизам и шовинизам свога ужег краја. Они не виде даље од границе свога среза и покрајине. Таквим не лежи на срцу јединство целог српског народа, с тога сам принуђен да оздам ову наредбу — и

НАРЕЂУЈЕМ:

Свима официрима, подофицирима, редовима, и осталим сарадницима Равногорског покрета да све своје силе и све своје моћи уложе у службу српског народа, његовог јединства и слободе.

Позивам све оне залутале, који мисле да ће кроз сепаратизам и шовинизам постићи своје циљеве, да се врате великој идеји наших отаца „Снажног и уједињеног српства“, јер је српском народу у томе једини спас.

НАЧЕЛНИК ШТАБА ВРХОВНЕ КОМАНДЕ
армиски генерал



Срп. П. Адамовић

Овако је говорио Чича, 1944. год. као „издајник свога народа“. Шта данас говоре „патриоте“ нашег народа, познато је!

КОМУНИСТИ ПРИЗНАЈТЕ СВОЈЕ ГРЕШКЕ!

Штрајкови широм СРЈ, који се месецима прикривају медијским блокадама, од стране СПС-а, нису мимоишли ни Сомбор.



Миле нафташ
(наставак следи...)

Двадесетак школа, основних и средњих, штрајковало је десетак дана, тражећи редовне исплате, својих бедних доходака. Председник округа, Г. Ђапић, што није могао милом, урадио је силом. Претњама штрајкачком одбору (за јавност нема претњи) просветари су се вратили на посао.

Слушајући дневне „информативне“ емисије режимлија, као и у штампи, злотвори покушавају да лопту таласа незадовољства – штрајкача, пребаце у двориште опозиције, посебно Српске радикалне странке. Колико је ово плиткоумна акција режимлија види се из следећег:

- месецима, посланици СРС нису нигде заступљени,
- све одлуке доноси влада СПС-а на различитим нивоима,
- СРС нема утицаја ни на једну одлуку, која је битна за егзистенцију целокупног живља,
- у Сомбору, СРС није ни једним гестом подржала штрајкаче,
- и врапцима је јасно, да је партија на власти (СПС) потпомогнута својом „сестром Јулком“, ИСКЉУЧИВИ КРИВАЦ за све несреће, које су задесиле наш народ, како у РСК, РС, тако и овде, у СРЈ!!!

СРС се бори да својим програмом, крајње демократским методама, докаже, покаже и разоткрије директне кривце за комплетну економску, политичку и социјалну ситуацију, која нас је задесила. Подршку просветарима Сомбора нисмо дали, јер смо мишљења да су они достојна интелигенција нашег града, која поред тога, што са пуно поверења, васпитава нашу децу, може сама да одлучи и види, шта је за просветитеље добро, шта није добро, као и то, ко је кривац њиховим проблемима без утицаја било кога са стране.

Летак који се појавио на улицама нашег града, чули смо да се приписује СРС. СРС и даље мисли да своје акције изводи сама и да се иза својих дела никада неће крити, то је и Вама порука Г-дине, друже Мелеђапићу (пошто на други начин не желите да општите са опозицијом, верујемо да макар и кришом прочитате наш Специјалац). Када будемо бацали летке, имаће пун потпис.

Да подсетимо, штрајк радника у Панонци пре неки дан, (радници на пужевима) својим штрајком су тражили да им се исплате лични дохоци. Један радник је отпуштен, као коловођа, остали уцењени за своја радна места, са платом, дај колико даш, наставили су посао.

Жао нам је, што сомборска средства информисања, немају храброст да објаве вести из наше средине, достојно, ЧАСНЕ новинарске етике. Ако им буде речено (од стране СПС-а) да објаве „истину“, они ће је објавити. Потрудили су се да покажу истину Г-дина Ђапића, а ми сви знамо какве су његове и његових политичких истомишљеника истине.

ОО СРС подржава сваку врсту борбе за праву истину, али неће никада, па ни сада нису користили туђе невоље ради јефтиних политичких поена, које нам се од стране општинских моћника приписују.

ДОСТА ЈЕ БИЛО ...

ПРОСВЕТАРИ - истрајте у вашим захтевима, не дозволите да вас понижавају! Ви сте отац и мајка наше деце и будућности!
Ослободите нас интелектуалне блокаде!
Доста нам је партијског једноумља !

РАДНИЦИ - подигнимо главе, вратимо капитал народа, који су пљачкаши однели на Кипар, Швајцарску и друге земље широм света! Доста нам је лоповлука, пљачке, бесплатног рада, претњи полицијом и хапшењима напредних људи !

НАРОДЕ - именујмо кривце за ово стање у коме се сви заједно налазимо !

**Не требамо се бојати, јер смо заједно јачи.
Истина и правда је на нашој страни.**

**ЛОПОВИ НАШЕ СРЕДИНЕ СУ ПРЕПОЗНАТЉИВИ !
РЕШИМО СЕ ИНФОРМАТИВНЕ БЛОКАДЕ !**

Овакви леци су дељени у јавности града

ЗЛОУПОТРЕБА ДЕЦЕ

Медијска блокада, коју режим спроводи, упорно и безобзирно, према разним опозиционим странкама, очигледно је, да блокада не важи, када је у питању партија ЈУЛ-а. Свакодневно промовисање, ове, од стране режима, исконструисане партије, показује сву упорност комуниста – социјалиста, да пошто пото, желе да остану, и сачувају власт.

Ако не могу ја, може моја супруга, је вероватно размишљање најопаженијег човека Србије. „Јулки“ су доступна и на располагању сва средства, којима држава располаже. Имајући у виду реалну чињеницу, да је „Јулка“, партија у оснивању, (без обзира што је прокомунистички оријентисана, на Брозовим начелима) безобзирно понашање ове партије, не може да делује охрабрујуће. Све чешће, на својим промоцијама, позива на братство и јединство. Очигледно, потомци „сатрапа“ заборављају, или се праве луди, да су они једини кривци разбијања тог њиховог „братства и јединства“ као и целе државе.

Промоција у Бијелом Пољу, на коме је говорила Мира, показује и потврђује ТВ 15. 05. о.г. Пошто је сва ова режија већ виђена, доживљена и сахрањена, проблем је у нечем другом.

„Јулка“ на својим промоцијама користи децу из школа! То смо видели и на ТВ, горе поменутог датума. Одакле право партији, која није парламентарна, а ово важи и за СПС, да децу малолетног доба, користи у својим

политичким лоповлцима? Гледали смо „Времеплов“, када су деца Немачке, у доба Хитлера, свом фиреру махали са хиљадама заставица. Ми, који смо под Брозом вођени из наших школа, још смо живи сведоци „љубави“ према том човеку. Данас, у време, када је брачни пар на власти, имајући у виду њихов пун допринос према земљи и народу у коме живимо, деца се поново повлаче из школских клупа. Када професори и наставници штрајују, онда се позивају у име ђака, да се врате у школске учионице, макар и не примили плате, јер, зашто да деца страдају и губе од наставе? Када се ђаци изводе из школа да дочекују трећеразредне партије, онда ђаци могу без наставе.

Да ли основци знају, шта је политика? У ово данашње време има много доказа, да то ни одрасли не знају. Покушавају ли то непоправљиви комунисти (под именом СПС, ЈУЛ, НОВА демократија и др.) да стварају подмладак по њиховим узорима? Имају ли право да дечију психу оптерећују подељеним заставицама, да их држе у приправности, и када Мира наиђе, да јој машу, или узвикују добродошлицу! Деци нису дељене бомбоне а ни чоколаде. Онај ко се усудио да децу изведе из школе је највећи непријатељ те деце! Шта је са законом о завођењу малолетних лица? Ако тај закон постоји и важи за друге, који малолетно дете злоупотребљава, обмањује, лаже и наводи на потезе, чијих последица, дете није свесно, и против његове воље,

кривична одговорност постоји. Немојте само рећи, да дете зна, ко је МИРА, и да жели, да је види! То није желео ни њен рођени отац. Према томе, зашто жени, која није на функцији, која не представља неку власт, подводити

РАДИКАЛНИ ШИЉАК

- Историја нам је била учитељица живота, онда су дошли неки манијаци и силовали нашу учитељицу.
- Да би лакше решавали политичке проблеме од политике су направили укрштене речи.
- Хронолошки сређене комплексе човечанства зовемо историјом.
- Следећи политичке циљеве зауставио се у Јулу (здрав нам био).
- Социјалиста није занимање већ карактер.
- Политичари су добри саговорници – увек те до краја преслушају.
- Бојим се да се мировни покрет не претвори у комеморацију.
- Плави шлемови су покушај да се ничија земља прогласи нечијом земљом.
- Убијањем у појам уништавају се генерације.

Јовановић Зоран

децу? Одакле право наставницима, да децу из школских клупа изводе на улицу? Ако ово није злоупотреба деце, онда није ни оно, када разни сатанисти користе нашу децу за разне циљеве!

Ова власт, која тренутно, бар то мисли да јесте, и њено копице, „Јулка“, морају се оптужити пред светском јавношћу за манипулисање и злоупотребу малолетне деце! То је и њихов пријатељ Бокаса, радио. Можда је овај злочин према једнима, чистим, поштеним и невиним душама, наше садашњице, још један покушај партије на власти, да злоупотребом наше деце, дођу до срца родитеља у својој безобзирности и незајажљивости? До сада се ни једна опозициона партија није служила децом, сем у контексту напретка и боље будућности, али не извођењем из школских клупа. Да је „мама“ Мира знала како треба са децом, не би у штампи читали о „успесима“ њене деце! Нека са својом децом раде шта им је воља, ми нашу не дамо!

Не заборавите, да смо ми још живи сведоци!

ОО СРС Сомбор

ПРАВОСЛАВНА ЦРКВЕНА ОПШТИНА СОМБОР

ОРГАНИЗУЈЕ

ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ СВЕТИЊАМА НАШЕ ЦРКВЕ и то

манастирима:

ЂЕЛИЈЕ

ЛЕЛИЋ

МИЛЕШЕВО

ОСТРОГ

св. ПЕТРА на Цетињу

ДАЈБАБЕ

МОРАЧА

Полазак 14. 06. (у поноћ) испред Храма св. великомуч. Георгија
а повратак 17. 06. у току ноћи.

ЗА СВЕ ОСТАЛЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ОБРАТИТЕ СЕ У ЦРКВЕНОЈ
ОПШТИНИ

КОМУНИСТИ, ДЕМОКРАТИЗОВАНИ – СОЦИЈАЛИСТИ

Срушио се Берлински зид, са њим и Диктаторски режим – звали су га Комунизам. Рушила се са зидом и војна стратегија Блок–ова, политика интернационале, разоткрила се трула економија и срушила као кула од карата.

Народ је помислио дошао је крај комунизму. Неки у име народа жељни власти посташе опозиционари, срушише комунисте и назваше себе социјалистима. Почеше страшни изливи љубави према својој нашој чак еуфорије национализма.

Многи грађани са прикривеним националним тежњама свих ових година комунизма, приђоше социјалистима да допринесу у



спасењу свога народа и своје државе од албанског сепаратизма, усташког и муслиманског фашизма.

Комунисти кренуше у цркве, децу своју почеше крштавати, иконе наручивати да им се сликају, славе почеше славити. „помоз Бог“ господине, каже ми један до јуче активиста, а ја се све окрећем гледам имали ког иза мене, ал нема, па ко велим, можда им дошло из гузице у главу, фала Богу.

По градовима све прокључало, ври од национализма, продају се и свирају четничке песме, барјаци и слике старих националних српских патриота. Све што је србину било свето и љубоморно што скривано што чувано у кућама, све је то сада на улицама, божем прости за циркус служи.

Но ипак нас је радовало што су господа из града доживела свој национални изнебород, што су потиснуто национално изнели, па макар и на улице. За нас са села и оних

који се свога никад нису одрицали, то је било и смешно, то би изгледало као да идеш уличом удараш се песницом и галамиш: ја сам србин, ја сам србин, а који сам оцов и шта би ја то морао викати кад ме цело село зна?

Чак нам је било некако и жао гледат људе којима због градског живота православни обичаји нису доступни. За божић коње нису могли да јаше и певају од свег срца и гласа, о Ускрсу на водени понедељак, нису могли да иду од куће до куће и девојке поливају за пољубац и фарбано јаје. Нису могли ни ватре палити за Иван – дан и прескакати. И многе друге наше обичаје многи нису никада ни видели ни доживели, ај шта ћеш боље икад него никад, мислио сам ја добро је да се православци врате својој вери.

А онда долази рат (кажу ми не ратујемо а многи наши изгинуше), пробуђени људи силним патриотизмом, сада већ СПС–а на власти кренуше да бране своју браћу. Тек после сам схватио да је буђење националне свести од стране режима, био само један од сценарија.

Сада се служе новим сценаријом, преко новина и ТВ–а, народ ћутке и са страхом гледа и слуша а осећа да му се омча стеже око врата, гледа у небо а оно тамно облаци црни непробојни. Sprema нам се Поново братство – јединство, све је опет у „знаку јул–а“, историја ко канда се понавља?

Опомену нас грмљавина о Светога Саву, има ли Божјег гнева за нас и куд нас то воде овоземаљски богови и докле, јесмо ли ујдурму са вером нашом учинили, колико смо на бога хајали?

Но шта је – ту је „виша сила – Божја воља“.

Врачарама и гатарама трчимо, спас тражимо, а што се тиче душе наше, баш нас брига. У цркву се тешко накањујемо, а шта ћемо све нам је то на телевизији ако оћеш пророка – само стисни који оћеш канал све ти каже ко да је у твојој соби, жене су нам па и деца накинђурена тим магнетским украсима и минђушама чак и против луцифера имају моћи. Ромском народу, код нас од миља зову их цигани кажу ако гласаш за СПС бићеш заштићен од „Бенга“ (тако се назива њихов ђаво). И уместо да су у школе увели Веронауку да се деца науче православној вери, они цртају по екранима ђаволе и са њима се друже, јер знају комунисти добро да ђаво није господин.

А онда кад видим да сам и сам негде одлутао, питам бабу Дану: Шта се ово дешава? Деране, ђаволи земљом шетају, каже баба Дана. „Докле баба Дано?“ – „Неће још дуго“ – Шта ће онда бити? – По светом писму? крај света? И нико неће остати? – питам ја. Остаће само они што богу нису згрешили. „А где ће они живети?“ – Деране у Јерусалиму!“

Баба Дана је отишла у секте, која како кажу тежи добру а ипак прорицају крај света и смрт, наравно свих осим њих из те секте. Ову нашу бабу ко да су сами СПС–овци врбовали, па плаши народ, а ми православци добро знамо да живот наших душа вечан, и да сам Бог зна за грехе овоземаљске и за

овоземаљске богове (кнезове таме) и да ће нам свима једнако бити суђено.

Шта ми тражимо и шта нам се путем секти и врачева нуди? Рекосмо, бивши комунисти основаше многе опозиционе странке и отпоче борба, не само политичка него и прави верски рат.

Режим позива „резерву“ а упоредо са њима јављају се и српски добровољци, једни при ЈА, за велике паре, а други у својим одељима, са шајкачом или шубаром на глави, са грбом Немањића (кокардом), одоше као четници, Српски радикали, свом народу у Крајину. Плата је била, спашен српски живот, од усташког ножа, а заклетва, живот дајем за српски народ и Велику Србију. Док су четници гинули бранећи српске земље, други су овим ратом хтели учврстити власт у Србији. Било је заносно, српским телима и животима створити Велику Србију. Није их тада било ни срамота, што су присвојили идеје четничког војводе Војислава Шешеља. Циљ им је био, једини, владати и бити славан.

Када је због неспособног руковођења са војском, због колебљивости и издаје српских војника, постало јасно да се идеје не могу остварити, без жртава, руководство Србије дигло е руке од започете работе и своје борце су почели бацати у немилост светских моћника.

Тренутно смо сви губитници, дебелим зидовима ограђени и страшним неповерењем и злом слутњом опседнути. Једино су безбедни они, али не и безбрижни, који својим сценаријом се обогатише а свој народ немани у уста бацеше. Да ли су безбрижни, то ће време да покаже, а осећа се да то време куца на њихова врата.

МО – СРС – Стапар
Јова Буњевчев



Браћо четници, зла судбина, однела нам је још једног брата, погинуо је у саобраћајној несрећи 19. 05. 1996. године

**МОМИЋ (Стојана)
ЈОВАН
(1957. – 1996.)**

Брате Јоцо, хвала ти у име српског народа западно од Дрине, којима си поклонио своју храброст и младост у одбрани српске нејачи и Отаџбине.

Нека ти је вечна слава и Хвала:

Твоја браћа из Сомбора

General



Tribune

U broju: U broj! 432
Godina deseta
Split, 28. prosinca 1993.
Tjednik izhodi glade & unatoč
vakog prvog utorka u tlednu
160 SIT; 4 DEM; 32 ATS; 4 CHF; 40 DEN; 16 FRF; 3,00 USD; 3,00 CAD; 4,50 AUD; 5,75 NZD; 3,15 TL; 92 FLUX; 19,50 SHB; 95 BGF; 85 KCS; 24 DKK

Tjednik hrvatskih anarhista, protestanata i heretika
Objavljuje se u Vrhovskom muzeju
Uređuje: Studio "VIVA LA DEZ"
(Viktor Ivančić, predrag Uječić, Boris Dežulović)
Odgovara: SIBOJE SARINIC

Cijena 5000 HRD
Ukazom središnjice "Feral Tribune"
nije oslobođen plaćanja
zemljinog i posebnog nameta na pamet



JESMO LI SE ZA TO BORILI?

detaljnije na stranicama 4-5

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел – Генерални директор: Александар Стефановић – Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић – Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић – Редакција: Рајко Горановић, Момир Мирковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић – Председник издавачког савета: др Ђорђе Николић – Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Аћим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Баκραч, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчегић, Влада Башкот, Стеван Кековић – Секретар редакције: Љиљана Миковић